

LA LLEI DE L'ESCORPI

Un pas en fals et podria matar

ERIN BOW

LA LLEI DE L'ESCORPÍ

ERIN BOW

Traducció d'Anna Puente i Lucilà

Fanbooks

Títol original: *The Scorpions Rules*

© del text: Erin Bow, 2015

© de la traducció: Anna Puente i Lluçà, 2017

© Grup Editorial 62, s.l.u., 217

Fanbooks, avinguda Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: novembre del 2017

Fotocomposició: Lozano Faisano, S. L.

ISBN: 978-84-16716-67-8

Dipòsit legal: B. 22.186-2017

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

LA POLSEGUERA

ESTÀVEM ESTUDIANT L'ASSASSINAT DE L'ARXIDUC Francesc Ferran d'Àustria quan vam veure la columna de polseguera.

En Gregori va ser el primer de fixar-s'hi (cal dir que feia molt temps que l'esperava) i es va alçar tan de cop i volta que va bolcar la cadira al terra de rajoles de l'aula, altrament petita i endreçada. L'impacte va sonar com un tret de rifle. Els altres no vam moure ni un dit, gràcies a les sessions d'entrenament, llargues i metòdiques, que havíem rebut. Només en Grego es va quedar dret, com si els músculs li haguessin pres el control del cos, sota la mirada de set parells d'ulls humans i una desena de sensors.

Mirava per la finestra.

Naturalment, doncs, jo també vaig mirar per la finestra.

Vaig trigar una estona a veure la taca a l'horitzó: una mica de polseguera, com si l'hagués aixecat un petit vehicle de superfície, o bé un genet a cavall. Com si algú hagués intentat esborrar del cel una ratlla de llapis.

El terror em va envair com quan somiava: acorralant-me

completament, de manera sobtada. L'aire se'm va congelar dins els pulmons. Vaig notar com serrava la mandíbula.

Tot d'una, quan ja començava a girar-me cap a la finestra, em vaig aturar en sec. No, no faria un espectacle. Jo era la Greta Gustafsen Stuard, duquessa de Halifax i princesa hereva de la Confederació Panpolar. Era un ostatge de setena generació i futura governant d'una superpotència. Encara que estigués a punt de morir (i aquella polseguera m'indicava que la cosa anava per aquell camí), no em quedaria petrificada ni em posaria a tremolar. No em limitaria a mirar-m'ho amb la boca oberta.

Per tant, em vaig posar una mà sobre l'altra, fent pressió per immobilitzar-les. Vaig agafar aire pel nas i el vaig treure per la boca, com si bufés una espelma. És una bona manera d'alleujar qualsevol angoixa o dolor. Ras i curt, vaig recuperar el meu posat d'aristòcrata. Vaig notar que, al meu voltant, tothom feia el mateix. En Grego era l'únic que s'estava dret, com si l'haguessin enxampat amb les mans a la pasta. Aquella reacció era clarament inadmissible (el castigarien de seguida), però jo, en el fons, l'entenia.

S'acostava algú. I no s'acostava mai ningú si no era per matar-ne un dels nostres.

Davant de l'aula, el professor va començar a emetre brunzits i esclafits.

—T'amoïna res, Gregori?

—Jo... No.

En Grego va apartar la mirada de la finestra. Tenia els cabells del color d'un cirrus i la llum del sol es reflectia en el remolí aspre que formaven. Els seus ulls adquirien un aspecte extraterrestre a causa dels iris cibernètics que hi tenia implantats.

—Primera Guerra Mundial—va dir, amb un accent encara més marcat que de costum, fins al punt que totes les er-

res es tornaven gairebé vibrants. Va observar la cadira bolcada, com si no sabés per a què servia.

La Da-Xia es va posar dreta amb un moviment natural. Va fer una reverència a en Grego i va alçar la cadira. En Grego s'hi va asseure i es va tapar la cara amb les mans.

—Estàs bé? —li va preguntar la Da-Xia, com sempre forçant la situació fins als límits permesos.

—I tant. *Žinoma*, sí, i tant —va respondre en Grego, que tot seguit va clavar la mirada darrere la Da-Xia, cap a la polseguera—. No és res més que la mort imminent, que ens amenaça cada dos per tres.

En Grego era el fill d'un dels grans ducs de l'Entesa Bàltica i, en aquell moment, al seu país, estava a punt d'esclatar la guerra, com en el meu.

Però en el meu encara estava més a punt que al seu.

Mentre tornava cap a la seva cadira, la Da-Xia em va posar una mà al braç. L'hi va deixar un instant, lleugera com un colibrí en una branca. El genet no vindria a buscar la Xie (al capdavant, la seva nació no es trobava a un pas de cap guerra), o sigui que el seu gest va ser de pura generositat. Al final, es va esfumar.

La Da-Xia es va tornar a asseure a la cadira.

—L'assassinat de l'arxiduc va donar lloc a una profunda commoció, oi? La mort d'aquest membre menor de la reialesa va provocar la pèrdua d'incomptables vides. Imagineu-vos-ho: una guerra mundial.

—Imagineu-vos-ho —vaig repetir. Em notava els llavis entumits, encarcerats. No vaig mirar la columna de polseguera. Ningú més ho va fer. Al meu costat, sentia la respiració tremolosa d'en Sidney. Gairebé podia notar-la, com si els nostres cossos s'estiguessin tocant.

—Se la podria denominar «guerra mundial» si l'Àfrica hi hagués participat —va dir la Thandi, hereva d'un dels trons

més importants del continent africà. Sempre estava a la que salta, en aquest tema—. O l'Àsia central. O l'Amèrica del Sud.

Tots set havíem conviscut durant tant de temps que en moments de gran tensió podíem mantenir converses senceres només amb les reaccions més típiques de cadascú. Aquella n'era un exemple. En Sidney, amb la veu mig trencada, va dir que potser els pingüins havien entrat en guerra contra óssos polars, però la Thandi assegurava que es tractava d'un conflicte eurocentrista. La Thandi sempre responia sense embuts, mentre que en Han, que mai no captava la ironia, apuntava que els pingüins i els óssos polars no viuen al mateix continent i, per tant, no es tenia constància que s'hagués produït cap guerra entre ells.

D'aquesta manera, com si estiguéssim programats, parlàvem d'història com a bons estudiants, asseguts com a bons ostatges. En Grego es va quedar en silenci, amb una mà blanca entre els cabells encara més blancs. El petit Han va observar en Grego desconcertat. La Da-Xia es va asseure sobre els peus, en una postura serena i formal. L'Atta, que no alçava la veu des de feia dos anys, era l'únic que mirava la finestra descaradament. Amb ulls de gos mort.

La conversa anava decaient, com un rierol que s'asseca a poc a poc.

Es va sentir un soroll quasi imperceptible a l'escriptori del meu costat. Era en Sidney, que feia repicar els dits damunt del quadern. Els alçava un mil·límetre i els deixava caure; els alçava i els deixava caure. Li veia la suor a la cara.

Vaig apartar la vista d'ell i em vaig adonar que ja teníem la columna de polseguera molt a prop. A la base es veia un puntet que galopava, amunt i avall: una geneta a lloms d'un cavall. Li vaig veure les ales.

Ja no n'hi havia cap dubte, doncs. Era una Geneta Cigne.

Els Genets Cignes són humans a les ordres de les Nacions Unides. Els envien a presentar declaracions oficials de guerra. A presentar declaracions i a matar els ostatges oficials.

Nosaltres som els ostatges.

Sabiem quines de les nostres nacions tenien més probabilitats d'haver entrat en guerra. La Geneta Cigne venia a matar en Sidney, i també venia a matar-me a mi.

En Sidney Carlow, fill del governador de la Confederació del Delta del Mississippí. No posseïa cap títol nobiliari, però el perfil del seu rostre tenia un aire ancestral, una cara que hauria pogut encaixar amb el cos de l'esfinx si no hagués estat per les orelles sortides. Tenia unes mans molt grans. Les nostres nacions respectives...

La nació d'en Sidney i la meva estaven a punt d'entrar en guerra. Era complicat i senzill alhora: la seva gent tenia set i la meva tenia aigua; ells estaven desesperats i nosaltres ens manteníem fermes. I ara, la polseguera. Estava pràcticament convençuda...

—Infants? —va bronzir en Delta—. Cal que us recordi el tema que estem tractant?

—La guerra —va respondre en Sidney.

Vaig clavar la vista al mapa que hi havia al fons de l'aula. Era conscient que els meus companys de classe evitaven mirar-nos, tant a en Sidney com a mi. Era conscient que es resistien a sentir compassió.

Cap de nosaltres no ha desitjat mai la compassió.

El silenci era cada vegada més tens. Fins i tot ens podíem imaginar el soroll de les peülles del cavall.

En Sidney va tornar a parlar, i en aquell moment vaig tenir la sensació que alguna cosa s'esquinçava.

—La Primera Guerra Mundial és exactament la mena de

guerra estúpida que no es podria produir avui dia. —La seva veu, que normalment tenia una cadència d'allò més ensucrada, com de préssec en almívar, havia agafat volum i rigidesa—. Vull dir que, i si el tsar... daixonses...?

—Nicolau —el vaig ajudar jo—. Nicolau II, Nicolau Romanov.

—I si els seus fills haguessin acabat retinguts com a ostatges en algun lloc? Realment hauria sortit a defensar Itàlia...?

—França —el vaig corregir.

—Realment hauria sortit a lluitar per una aliança sense solta ni volta, si algú l'hagués amenaçat de clavar un tret al cap als seus fills?

En realitat, no sabíem què ens feien, els Genets Cignes. Quan es declarava una guerra, els nens ostatges de les nacions enfrontades anaven a la sala grisa amb un Genet. I ja no tornaven. Una bala entre cella i cella era la hipòtesi més raonable i estesa.

«Clavar un tret al cap als seus fills...». Aquell comentari es va quedar surant a l'aire, com el ressò d'una campanada eixordadora.

—Jo... —va dir en Sidney—. Perdoneu. El meu pare diria que aquesta imatge és d'un mal gust de collons.

El germà Delta va emetre un soroll sec, amonestador.

—No crec, senyor Carlow, que existeixi cap justificació per dir una grolleria com aquesta. —La vella màquina va fer una pausa—. Tanmateix, m'adono que la situació és tensa.

En Sidney va deixar anar una riallada. En aquell moment, un raig de llum es va filtrar a l'aula des de l'altra banda de la finestra.

Ja teníem la Geneta aquí. El sol es reflectia als fragments com mirallets de les seves ales.

En Sidney em va agafar la mà. Vaig sentir un calfred, com si m'hagués enrampat, com si s'hagués endollat a mi a través dels meus nervis.

Per descomptat, no era la primera vegada que em tocava. Impossibile que ho fos. Havíem segut junts durant anys. Jo coneixia a la perfecció el solc del seu clatell, com tanca-va els punys... Tot i així, vaig tenir la sensació que era la primera vegada que estàvem en contacte.

Notava els batecs del cor a les puntes dels dits.

La Geneta va sortir del jardí de pomers i va entrar a l'hort. Va baixar del cavall d'un salt i el va menar cap a nosaltres, mirant de no trepitjar els enciams. Vaig començar a comptar les inspiracions per tranquil·litzar-me. Vaig enllaçar els dits amb els d'en Sidney, que em va tornar el gest. Ens vam agafar la mà amb força.

Al tancat de les cabres, la Geneta va enroscar les regnes al voltant del coll del cavall i va bombar una mica d'aigua per a l'abeurador. El cavall hi va enfonsar el cap i la va fer vessar. La Geneta va tustar l'animal amb delicadesa i es va quedar quieta un instant, capcota. Els rajos del sol onejaven sobre l'alumini i les plomes resplendents de les seves ales. Semblava que estigués tremolant.

Llavors va dreçar l'esquena, es va girar i va anar cap a la porta principal de l'edifici, que quedava fora de la nostra vista.

L'aula va quedar en silenci. La imatge de mal gust encara impregnava l'ambient.

Vaig respirar fondo i vaig alçar la barbata. Podia fer-ho. La Geneta diria el meu nom, i jo aniria amb ella. Sortiria de l'aula amb dignitat.

En un rampell de dubte (que no arribava a desig), vaig pensar que potser no ens tocaria a en Sidney i a mi. Al món hi havia altres conflictes. Sempre ens quedava en Grego. Les

disputes ètniques del Bàltic estaven contínuament a punt d'ebullició, i en Grego s'havia passat tota la vida aterrit. Per tant, no podíem descartar-lo a ell, ni als nens més petits de les altres aules, procedents de tot el món. Era una cosa horrible de desitjar, però...

Vam sentir passes.

En Sidney m'agafava tan fort que em feia petar els dits. La mà em batejava, però no la vaig apartar.

La porta es va obrir, lliscant.

Per un moment em vaig poder aferrar als dubtes, perquè qui va aparèixer per la porta arrossegant els peus va ser el nostre Abbot.

—Infants —va dir, amb la seva veu dolça i rogallosa—, temo que hi ha males notícies. Es tracta d'un conflicte entre nacions americanes. La Confederació del Delta del Mississippí ha declarat la guerra als estats de Tennessee i Kentucky.

—Com dius? —va preguntar en Sidney, apartant la mà d'una revolada.

El cor em va fer un salt. Em sentia marejada, engegada, boja d'alegria. No seria jo qui morís; només en Sidney. No seria jo. Seria en Sidney.

Ell es va posar dret.

—Com? N'estàs segur?

—Si no n'estigués segur, senyor Carlow, no vindria a comunicar-te una notícia d'aquesta índole —va dir l'Abbot, que tot seguit es va apartar cap a un costat. Darrere seu hi havia la Geneta Cigne.

—Però el meu pare... —va dir en Sidney.

Havia estat el seu pare qui havia pres la decisió de declarar una guerra. I l'havia pres tot i saber que provocaria la visita d'un Genet Cigne.

—Però... —va dir en Sidney—. Però és el meu pare...

La Geneta va fer un pas cap endavant, però una de les ales va topar contra el marc de la porta. Se li van torçar una mica. Es va cenyir la corretja de l'arnès. Les ales i el seu abric van deixar anar un núvol de pols.

—Infants de la Pau... —va dir amb la veu trencada. Vaig sentir un rampell de ràbia. Com gosava parlar amb tan poca eloqüència? Com gosava deixar que la llengua se li entortolligués? Com gosava ser res que no assolís la perfecció? Se suposava que era un àngel, la mà immaculada d'en Talis, però només era una noia, una noia blanca amb uns cabells negres com la taca del cap de les mallerengues i uns ulls blaus amorosits per la tristesa. Abans de fer el segon intent, es va empassar la saliva—. Infants de la Pau, s'ha declarat una guerra. Per ordre de les Nacions Unides i per voluntat d'en Talis, les vides dels hereus de les nacions enfrontades queden condemnades. —Tot seguit, va afegir—: Sidney James Carlow, veniu amb mi.

En Sidney es va quedar dret, immòbil.

L'haurien d'arrossegar? A tots ens aterria la possibilitat que, a l'hora de la veritat, ens poséssim a bramar i ens haguessin de fer sortir a empentes.

La Geneta Cigne va arquejar les celles, unes celles negres impressionants que semblaven ganivetades profundes. En Sidney s'havia quedat petrificat. Aviat seria massa tard. La Geneta Cigne va fer el gest d'avançar, però tot d'una, amb prou feines conscient de les meves accions, vaig fer un pas endavant. Vaig tocar el canell d'en Sidney i vaig notar una pell suau i flexible. Es va sobresaltar i va girar el cap amb brusquedat. Em vaig fixar en la part blanca que li envoltava l'iris.

—T'acompanyo —vaig dir.

No a morir, perquè encara no m'havia arribat el torn.

No a salvar-lo, perquè no podia.

Sinó a... a...

—No —va fer en Sidney, amb veu ronca—. No. Puc fer-ho. Puc fer-ho.

Va avançar una passa. Em va deixar anar la mà i va trepitjar el terra fent un soroll que recordava el que fa un tall de carn colpejant un marbre. Finalment va aconseguir fer una altra passa, i després una altra. La Geneta Cigne el va agafar pel colze, com si seguissin una processó, i tots dos van sortir per la porta, que es va tancar darrere seu.

I després... no-res.

No-res, no-res i no-res. El silenci no era una absència de soroll, sinó una substància activa. Jo notava com ens envoltava i em furgava les orelles.

Tots set (o tots sis, més ben dit) ens vam quedar quietes, molt junts, amb la vista clavada a la porta. Tenia la sensació que estàvem fent alguna cosa malament, però no sabia si ens havíem d'ajuntar encara més o separar-nos una mica. Ens havien format per marxar, però no per enfrontar-nos a aquest moment.

Al fons de l'aula, el Germà Delta va espetegar.

—Parlàvem de la Primera Guerra Mundial —va començar.

—Deixa-ho córrer, Delta —va dir l'Abbot. Llavors va inclinar cap avall la pantalla que li feia de cara i la va tintar d'un gris clar—. D'aquí a un moment tocaran les campanes.

L'Abbot ha estat ocupant aquest càrrec des de molt abans que arribéssim nosaltres, i és amable. Es va posar dret i els altres el vam imitar. Tres minuts. Cinc. Deu. Em van agafar rampes als peus. En Sidney... ja era mort? Probablement sí. No sabia què havia passat en aquella aula grisa, però havia sigut ràpid. («No sóc un home cruel», afirma en Talis en un document, encara que poques vegades se cita el fragment següent: «És clar que, en realitat, no sóc un home».)

Procedents de molt més amunt, ens van arribar tres repics de campana.

—Em penso, Infants meus, que avui us toca treballar a l'hort —va dir l'Abbott—. Veniu, us puc acompanyar fins al transepte.

—No cal —va dir la Da-Xia. En una ocasió, ella mateixa m'havia parlat d'Ekajati, la deessa més ferotge i estimada del seu país muntanyós, coneguda per haver destruït els seus enemics i haver sembrat l'alegria arreu. Mai no m'havia tret aquella imatge del cap. A la veu de la Xie es percebién deu generacions de reialesa, i encara més, muntanyes glaçades i el milió de persones que la consideraven una divinitat.

L'Abbot es va limitar a assentir amb el cap.

—Com vulguis, Da-Xia.

Els altres van sortir en desbandada. Jo volia acompanyar-los: tenia la mateixa necessitat que ells de ser a prop d'algú, de pertànyer a un ramat, però em vaig trobar fent tentines. Tenia els genolls encarcerats i, alhora, no em paraven de tremolar, com si hagués estat carregant algun objecte molt feixuc i fins aquell moment no l'hagués pogut deixar a terra.

En Sidney.

I, per tant, ben aviat, jo.

La mà de la Xie es va esmunyir dins de la meva.

—Greta —va dir.

Només això.

La Xie havia estat la meva companya d'habitació des que jo tenia cinc anys. Quantes vegades la dec haver sentit pronunciar el meu nom? En aquell moment, però, me'l va prendre i el va sostenir davant meu com si fos un mirall. M'hi vaig veure reflectida i em vaig recordar de qui era. Un ostatge. Però també una princesa, una duquessa. La filla d'una reina.

—Vinga, Greta —va dir la Xie—. Anem-hi plegades.

Dit i fet, em vaig obligar a moure'm. La Da-Xia i jo vam avançar lentament. Dues princeses de braçet. Vam sortir totes dues juntes, deixant enrere la foscor i exposant-nos al sol de l'estiu.